

Arrest

nr. 219 724 van 12 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. PEKER
Brugstraat 5 bus 18
B – 2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2019 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoekster werd op 1 augustus 2015 geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 1 augustus 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Verzoekster werd op 15 september 2017 wederom geïnterpelleerd door de politie in Mechelen wegens illegaal verblijf.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 15 september 2017 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Verzoekster en haar Belgische partner dienden op 14 mei 2018 een huwelijksdossier in te Aartselaar waarna de ambtenaar van de burgerlijke stand op 26 oktober 2018, na negatief advies van het Parket te Antwerpen, besliste om het huwelijk niet te voltrekken.

1.7. Op 31 maart 2019 werd verzoekster geïnterpelleerd door de politie te Antwerpen wegens illegaal verblijf.

1.8. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 1 april 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten<1>:

naam: R.(...)

voornaam: S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Antwerpen op 01.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1,

1° wanneer hij in het Rijk" verblijft zonderhüütfêr té zijn van-de bij artikel-2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 01.04.2019door de poiiitiezone Antwerpen en verklaart dat ze 7 jaar geleden naar België is gekomen wegens familie. Betrokkene laat weten dat ze niet kan terugkeren naar Marokko omdat het in België mooier is en het hier beter is om te leven. België is correct Betrokkene laat weten dat ze getrouwd is met Y.(...) S.(...) dat ze van hem 2 maanden zwanger is.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 14.05.2018 te Aartselaar een registratie van een voorgenomen huwelijk wenste te registreren met de Belg S.(...) Y.(...) °(...). Op 26.10.2018 weigerde de gemeente Aartselaar dit huwelijk uit te voeren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-ndicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst Het louter feit dat de heer S.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet

vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als de heer S.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het feit dat betrokkene zwanger is van de heer S.(...) geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene werd gehoord op 01.04.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat ze Astma en stress heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen[^]

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1 er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2015 dat haar betekend werd op 01.08.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Teruoleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Antwerpen op 01.04.2019 en werd rekening

gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden,

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2015 dat haar betekend werd op 01.08.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 01.04.2019 door de politiezone Antwerpen en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene laat weten dat ze niet kan terugkeren naar Marokko omdat het in België mooier is en het hier beter is om te leven. België is correct.

Betrokkene werd gehoord op 01.04.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat ze Astma en stress heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing

de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2015 dat haar betekend werd op 01.08.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een dooriaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(...) D.(...) V.(...) A., attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ Antwerpen

*Akte van kennisgeving ., /
Ik, ondergetekende en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, R.(...),
S.(...) op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 01.04.2019”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Verzoekster is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering (stuk 1). Tevens heeft verzoekster bericht gekregen dat zij zal gerepatrieerd worden met de eerste vlucht. Zij maakt aldus voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het staat dus vast dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoekster vordert de schorsing van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien zij momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten zit in de gevangenis teneinde naar Turkije te worden teruggestuurd.

Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Dat de bestreden beslissing aan verzoekster het bevel geeft het land te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, beslissingen die allen op dezelfde datum genomen werden.

Dat verzoekster aldus nodeloos van haar vrijheid werd beroofd en er zich een uiterst onrechtvaardige situatie voordoet die uiterst dringend dient rechtgezet te worden.

Dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zou kunnen tussenkomen en het niet aanvaardbaar is dat verzoekster wordt gevangen gehouden op basis van de bestreden beslissing, zodat verzoekster het huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen.

Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoekster het enig middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen niet effectief zal zijn.

Dat verzoekster ongetwijfeld met de eerste vlucht naar Marokko zal gerepatrieerd worden.

De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid geschorst te worden.

Verwerende partij kan dit niet betwisten.

Aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter is bijgevolg voldaan.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 1 april 2019 werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op haar terugleiding naar Marokko, die weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, maar waardoor de tenuitvoerlegging hoe dan ook imminent is.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de

aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het hoorrecht. Verzoekster stelt het volgende in haar eerste middel:

*“2.3.1. Schending artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 13 EVRM
Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:*

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing dd. 01.04.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoekster geen geldig visum heeft op dit ogenblik en dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het feit dat zij een partner heeft in België en haar relatie door het nemen van deze beslissing op de klippen loopt, net als het welzijn van het nog ongebooren kind, waarvan verzoekster 2 maand zwanger is.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer zij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

Op datum van 01.04.2019 zou verzoekster door de Politiezone Antwerpen gehoord zijn.

Tot grote verbazing van verzoekster is zij aangehouden en meegenomen en werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) afgeleverd zonder uitvoeringstermijn. Hierdoor kan zij gedwongen het land worden uitgezet.

In casu werd aan verzoekster geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum en omdat er een risico bestaat voor onderduiken.

Quid ?

Verzoekster heeft een duurzame relatie met de heer SAMAT

Verweerster gaat er zomaar van uit dat de relatie van verzoekster met de heer SAMAT geen duurzame relatie is daar de voltrekking van het huwelijk werd geweigerd.

Evenwel is deze zaak reeds aanhangig gemaakt bij de Rechtbank en is er derhalve nog geen uitspraak. (stuk 2 en 3)

Verweerster gaat er zomaar van uit dat de beslissing die de ambtenaar van de burgerlijke stand Aartselaar heeft genomen naar waarheid juist is. Niks is minder waar.

Verweerster baseert haar beslissing omtrent het risico op onderduiken op het gegeven dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel van 01.08.2015.

Zulke vage redenering gaat evident niet op om verzoekster geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten.

Verweerster weet maar al te goed waar verzoekster verblijft. Zij heeft dit immers meegedeeld bij de nodige autoriteiten. Zij heeft een vast verblijfplaats, namelijk Leugstraat 91/B te 2630 Aartselaar en vertoeft tevens vaak in het café van haar partner aan de Onderwijsstraat 45 te 2060 Antwerpen. Dit blijkt ook uit een positieve woonstcontrole (stuk 5)

De motivering aangaande het risico op onderduiken is dan ook geheel gebrekkig en foutief.

Bovendien hebben verzoekster en haar partner een nieuwe huurovereenkomst afgesloten op 30.03.2019 een nieuwe huurovereenkomst afgesloten met ingang op 01.04.2019 aan de Kampioenstraat 48 te 2020 Antwerpen. (stuk 6)

Er is dan ook allerminst sprake van een risico op onderduiken.

Verwerende partij heeft tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak dient enkel in geval van een risico op onderduiken geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat. De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat zij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel nergens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken is niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werd aangehaald :

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.08.2015 dat haar betekend werd op 01.08.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Verzoekster was en is nog steeds druk in de weer om haar verblijf te regulariseren. Zij heeft zich altijd gemeld bij de autoriteiten en was in afwachting van het verzamelen van nodige documenten om een verblijfsaanvraag in te dienen.

In 2017 heeft zij de heer SAMAT leren kennen, met wie hij thans een duurzame relatie heeft en tevens 2 maanden zwanger is van hem.

Zij heeft met haar partner een duurzame relatie en wenst met hem te trouwen. Het verblijfsadres is gekend bij de bevoegde autoriteiten.

Hoe dan ook dient het risico op onderduiken geval per geval beoordeeld te worden aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van verzoekende partij zouden wijzen op een risico dat zij zou onderduiken. Automatisch aannames dienen vermeden te worden. Er is quasi geen onderzoek gevoerd naar dit element en wordt er louter verwezen naar een voorgaand bevel.

Deze beslissing dient tevens geschorst te worden omwille van de omzendbrief.

De omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijks- aangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf vermeldt onder punt 2 het volgende:

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :

— de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

— het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;

— de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.

Krachtens artikel 13 EVRM heeft eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

Met andere woorden, verzoekster dient het land niet onmiddellijk te verlaten die werd opgelegd vanwege de verwerende partij daar de procedure tegen de ambtenaar van de burgerlijke stand nog lopende is.

Verzoekster dient immers in de mogelijkheid te worden gesteld om alle rechtsmiddelen uit te putten conform artikel 13 EVRM. De beslissing van de weigering van de ambtenaar is immers geen eindbeslissing.

Het Bevel dient geschorst te worden aangezien verzoekster zich niet in de volgende situaties bevindt (stuk 7) :

De uitvoering van het " BGV " zal echter niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd :

(Artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 5° tot 12°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.)

- geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden;

- door de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (of zijn gemachtigde), op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

- ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat zij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

- een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

- met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

- met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

- sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

- het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is;

- reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering om een huwelijk te voltrekken of om melding te maken van een verklaring van wettelijke samenwoning.

In casu valt verzoekster dan ook niet onder één van deze elementen.

Gelet op het bovenstaande dient de bestreden beslissing geschorst te worden. De procedure van de voltrekking van het huwelijk is nog steeds lopende en de rechten van verzoekster conform artikel 13 EVRM dienen gewaarborgd te worden.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoekster en gaat hier tevens zeer licht over. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoekster mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

Bovendien heeft verzoekster een gekend verblijfsadres.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster heeft een partner met wie zij een duurzame en affectieve relatie heeft en met wie zij samenwoont.

Verweerster ziet blijkbaar niet in welke schade zij veroorzaakt door de bestreden beslissing in die zin te nemen zonder een uitgebreid onderzoek te voeren naar het leven van verzoekster.

Verzoekster woont samen met de heer S.(...).

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

2.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 6 EVRM

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het sociaal leven van verzoekster.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met de relatie die verzoekster heeft met de heer S.(...) noch haar zwangere positie in overweging genomen en bijgevolg geen rekening gehouden met het belang van het nog ongeborn kind en gaat hier veel te licht over. Er wordt geen rekening gehouden met de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand Aartselaar.

Dit is een persoonsgebonden materie waarbij ingevolge van niet verschijning de slaagkansen drastisch zullen verminderen omdat de rechter de partijen ter zitting zal horen en ter zitting het onderzoek naar schijnhuwelijk verder uitvoeren.

Er is dan ook een schending van artikel 6 EVRM (Recht op een eerlijk proces).

Dit artikel vermeldt immers als volgt : 1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld. Het vonnis moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd gedurende het gehele proces of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of 's lands veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van partijen bij het proces dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bepaalde omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer openbaarmaking de belangen van de rechtspraak zou schaden.

2. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt.

3. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, heeft ten minste de volgende rechten :

a) onverwijld, in een taal welke hij verstaat, en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

b) te beschikken over voldoende tijd en faciliteiten welke nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

c) zichzelf te verdedigen of de bijstand te hebben van een raadsman naar zijn keuze, of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien het belang van de rechtspraak dit eist;

d) de getuigen à charge te ondervragen of doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden op dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal welke ter zitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verweerster diende minstens verder onderzoek te voeren naar de stand van het geding terzake.

Daarenboven is verzoekster samen een Assyrische man die Katholiek is, wat maakt dat zij absoluut niet kan terugkeren naar Marokko nu haar familie haar niet meer aanvaard.

Hier heeft verweerster evenmin rekening mee gehouden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

2.3.3. Schending van artikel 8 EVRM, artikel 3 ev. IVRK en schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'

Manifest schending van artikel 8 EVRM wegens geen correcte toetsing in de bestreden beslissing.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen correcte toetsing aan artikel 8 EVRM.

Verzoekster woont al geruime tijd samen met haar partner, SAMAT Yakup. Zij wonen samen de Leugstraat 91/B te 2630 Aartselaar en sedert 01.04.2019 aan de Kampioenstraat 48 te 2020 Antwerpen. Hun relatie is puur en oprecht. Partijen hebben een duurzame relatie en wensen hun relatie uit te bouwen (stuk 8).

Tevens is verzoekster reeds 2 maanden zwanger van de heer S.(...).

De partner van verzoekster heeft de Belgische nationaliteit.

Dat de ambtenaar van de burgerlijke stand Aartselaar het huwelijksverzoek van verzoekster en zijn partner niet heeft voltrokken wil niet zeggen dat er geen duurzame relatie is tussen partijen. Het is algemeen geweten dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert een huwelijk te voltrekken.

Dat deze weigering door de Rechtbank van Eerste Aanleg ook kan teruggefloten worden.

De schade die verweerster met het nemen van deze beslissing veroorzaakt is dan ook aanzienlijk.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat.

Er is tevens een schending van artikel 3 e.v. IVRK nu bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Dit is de 'fair balance'-toets.

De RVV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat zij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

De verwerende partij meent tot grote verbazing van verzoekster dat zij niet aantoont waarom zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven in Marokko te ontwikkelen.

Dit argument toont NOGMAALS aan dat verwerende partij geen gedetailleerd onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van verzoekster, noch naar haar privéleven noch naar haar gezinsleven.

Haar partner, die de Belgische nationaliteit heeft, heeft hier een vaste job en is tevens zelfstandige in bijberoep. Het is dan ook tegen alle rechten van partijen in om te veronderstellen dat zij dan maar een gezinsleven moeten uitbouwen in een ander land, met name het land van herkomst van verzoekster.

Al hun sociale, familiale en economische belangen situeren in België. Schending van de fair balance toets staat dan ook vast.

Het is tevens allerminst dat het gezinsleven van partijen precair was. De intentie van partijen is duidelijk : het hebben van een duurzame relatie en het uitbouwen van een gezinsleven.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Uw raad heeft in het arrest met nummer 212 201 in de zaak RvV 226 001 dd. 12.11.2018 terecht het volgende opgemerkt m.b.t. artikel 8 EVRM :

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EH RM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *PrettyA/erenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §§ 95-96). Ondanks het feit dat voor het nemen van de bestreden beslissing in het administratief dossier reeds concrete aanwijzingen aanwezig waren voor het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België (zoals het feit dat de verzoekende partij - die momenteel 18 jaar is - sinds haar derde levensjaar en aldus reeds 15 jaar in België zou wonen en ook in België naar school ging), heeft de gemachtigde in het geheel nagelaten zelfs maar een onderzoek te voeren naar het bestaan van zulk privéleven (alleszins blijkt dit niet), zodat bijgevolg ook niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing in enige mate rekening heeft gehouden met dit privéleven en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd. De Raad benadrukt dat het aan hem als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Aangezien de gemachtigde heeft nagelaten enige overweging met betrekking tot het privéleven van de verzoekende partij te maken, terwijl er wel degelijk concrete aanwijzingen voor het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in het administratief dossier aanwezig waren (en de verzoekende partij dit in haar verzoekschrift thans nog verder onderbouwt), stelt de Raad prima facie vast dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de gemachtigde geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met haar sociaal leven en dat hij geen toetsing van artikel 8 van het EVRM heeft gedaan. In deze mate wordt een schending van de onderzoeksplicht in het licht van voormeld artikel 8 dan ook prima facie aannemelijk gemaakt. Het is bijgevolg niet nodig ook nog in te gaan op het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot haar gezinsleven.

In haar nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich tot een a posteriori motivering met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig privéleven. Aangezien de Raad heeft vastgesteld dat niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing überhaupt rekening heeft gehouden met een eventueel privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, ook al bevatte het administratief dossier hieromtrent meerdere concrete aanwijzingen, kunnen de overwegingen die de verwerende partij naderhand in haar nota met opmerkingen opneemt het gebrek aan een degelijk

onderzoek in dit verband bij het nemen van de bestreden beslissing niet herstellen. De verwerende partij herhaalt verder de overweging die de gemachtigde in de bestreden beslissing maakt in het kader van het gezinsleven van de verzoekende partij, met name dat de verzoekende partij door haar gedrag de openbare orde heeft geschaad, waardoor een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan, conform artikel 8, tweede lid van het EVRM. De Raad wijst er echter op dat deze overweging enkel theoretisch kan zijn. Er blijkt immers niet dat in enige mate rekening werd gehouden met het privéleven van de verzoekende partij, zodat de betrokken overweging - in de mate dat ze al op het privéleven van de verzoekende partij kan worden toegepast - nooit als een belangenafweging in concreto kan worden beschouwd en dus niet kan volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM. Met haar betoog kan de verwerende partij dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad. Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Het is dan ook aan verwerende partij om een onderzoek te verrichten aangaande het privéleven van verzoekster.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

2.3.4. Schending van artikel 3 EVRM

Verzoeker is thans zwanger van de heer SAMAT.

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met dit aspect noch met haar problemen in haar thuisland Marokko, alwaar haar familie niet accepteert dat zij samen is met een Katholieke man.

Verweerster heeft door haar houding geen toetsing aan artikel 3 EVRM gedaan.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de situatie, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Haar familie heeft haar relatie met de heer SAMAT van in der beginne nooit aanvaard, nu zij een moslima is en het in de Marokkaanse cultuur uit den boze is om samen te zijn met een niet-moslim man.

Indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst en haar familie te weten zal komen dat zij zwanger is van deze man, loopt zij en haar kind een gevaar op.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

2.3.5. Hoorrecht

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

In casu wordt aan verzoekster een bevel afgeleverd (bijlage 13 septies). Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens haar een voor haar nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, verweerster heeft nagelaten om verzoekster correct te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoekster had kunnen aanreiken zoals het feit dat zij samen met haar partner een beroepsprocedure heeft lopen tegen de ambtenaar van de burgerlijke stand Aartselaar en dat zij niet terug kan keren naar Marokko uit vrees voor represailles van haar familieleden nu zij heeft gekozen voor een gezinsleven met een niet-moslim man.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet hoe verwerende partij deze gegevens van verzoekster heeft vergaard.

Was verzoekster vertegenwoordigd door een tolk ? Is zij voldoende gehoord ? Begreep zij wat haar werd gevraagd ?

Verwijzend naar de bestreden beslissing kan er enkel geconcludeerd worden dat het hoorrecht van verzoekster is geschonden.

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bijvoorbeeld geen bevel afgeleverd.

Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht heeft geschonden.”

3.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.3. De bevelscomponent van de bestreden beslissing vermelden uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

3.3.2.4. Verzoekster levert in haar middel kritiek op een aantal overwegingen betreffende haar voorgehouden familie- en gezinsleven en de motieven die het risico op onderduiken schragen, maar zij betwist noch weerlegt de simpele vaststelling van de gemachtigde van de minister dat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie”*. Bijgevolg was de gemachtigde van de minister in beginsel op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet verplicht haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing op dit punt geen correcte redenen bevat, zoals zij in haar middel beweert.

3.3.2.5. In haar middel beklagt verzoekster zich voorts over het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek in de bestreden beslissing. De beslissing verwijst echter uitdrukkelijk naar het toepasselijke artikel 74/14 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)”

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

Met betrekking tot het risico op onderduiken wordt in de definities uit artikel 1, §1, 11° en §2 van de vreemdelingenwet het volgende bepaald. In de beslissing wordt enkel verwezen naar “4°” (cf. *infra*)

“(...)”

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, (...) met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;

(...)”

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

(...)”

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;;

(...)”

Blijkens het administratief dossier werden ten aanzien van verzoekster reeds op 1 augustus 2015 en 15 september 2017 verwijderingsmaatregelen getroffen, waaraan zij geen gevolg heeft gegeven.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het bevel van 1 augustus 2015, dat inderdaad niet werd opgevolgd. De wetgeving schrijft voor dat deze situatie als criterium kan worden gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen en de termijn voor vrijwillig vertrek uit artikel 74/14 te reduceren.

In haar middel weerlegt verzoekster de gedane vaststellingen niet. Zij beweert dat zij druk in de weer is om haar verblijf te regulariseren, dat zij een duurzame relatie heeft met dhr. S. waarmee zij wenst te huwen en acht de beslissing om die reden onwettig. Zij kan evenwel niet dienstig verwijzen naar de omzendbrief van 17 september 2013 die zij in haar middel citeert en als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 7) aangezien hierin duidelijk is opgenomen dat een verwijderingsmaatregel opnieuw kan worden uitgevoerd éénmaal de ambtenaar van de burgerlijke stand een weigeringsbeslissing heeft genomen, wat bij haar het geval is.

In weerwil van verzoeksters beweringen is het gegeven dat zij een vast adres heeft en vaak in het café van haar partner vertoeft niet van aard om de pertinente overwegingen betreffende het risico op onderduiken aan het wankelen te brengen. Verzoekster kan in geen geval worden gevolgd waar zij stelt dat het slechts om een “vage redenering” zou gaan waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Het enkele feit dat de beslissing geen specifieke verwijzing bevat naar artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet, terwijl het vierde criterium uit deze bepaling wél werd vermeld, betekent niet dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de onwil van verzoekster om het grondgebied vrijwillig te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

3.3.2.6. Bij het nemen van de verwijderingsmaatregel werd wel degelijk rekening gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stipuleert dat rekening dient te worden gehouden “met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt in zijn beslissing het volgende betreffende de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

“(...)

Betrokkene werd gehoord op 01.04.2019 door de poitiezone Antwerpen en verklaart dat ze 7 jaar geleden naar België is gekomen wegens familie. Betrokkene laat weten dat ze niet kan terugkeren naar Marokko omdat het in België mooier is en het hier beter is om te leven. België is correct Betrokkene laat weten dat ze getrouwd is met Y.(...) S.(...) dat ze van hem 2 maanden zwanger is.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 14.05.2018 te Aartselaar een registratie van een voorgenomen huwelijk wenste te registreren met de Belg S.(...) Y.(...) °(...). Op 26.10.2018 weigerde de gemeente Aartselaar dit huwelijk uit te voeren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst Het louter feit dat de heer S.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als de heer S.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het feit dat betrokkene zwanger is van de heer S.(...) geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene werd gehoord op 01.04.2019 door de poitiezone Antwerpen en verklaart dat ze Astma en stress heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(...)”

De Raad stelt vast dat de verklaringen die verzoekster ter gelegenheid van haar interpellatie door de politie op 1 april 2019 had afgelegd, niet met de realiteit overeenstemmen.

De aanwezige raadvrouw wijt dit ter terechtzitting aan een moeilijke communicatie tijdens het gehoor en de afwezigheid van een tolk, maar uit het verslag blijkt niet dat verzoekster problemen zou hebben gekend om op deugdelijke wijze op de gestelde vragen te antwoorden. Verzoekster beheerst blijkbaar Frans en heeft beperkte noties van het Nederlands. Het antwoord dat zij gaf op de vraag of zij een partner, een duurzame relatie of kinderen heeft in België, lijkt nochtans zeer pertinent en duidelijk: “Ja, ik ben getrouwd

met Y.(...) S.(...) (België) Ik ben zwanger sinds 2 maanden. De papa is Y.(...)” Omdat verzoekster (nog) niet gehuwd is met dhr. S. en zij blijkbaar evenmin zwanger is van hem, geeft de raadvrouw van verzoekster thans een andere wending aan de verklaringen van verzoekster door te stellen dat zij eigenlijk had verklaard dat zij gedurende twee maanden niet meer had gemenstrueerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster heeft getracht de ‘kwaliteit’ van haar gezinsleven bij haar gehoor aan te dikken door te verklaren dat zij gehuwd was en zwanger was van haar partner. De Raad acht het weinig overtuigend dat de *a posteriori* door de raadvrouw aangebrachte correcties noodzakelijk zouden zijn omwille van communicatiemoelijkheden of de afwezigheid van een tolk. Verzoekster slaagt er in elk geval niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet over het hoofd zou hebben gezien.

In elk geval is de aangevoerde schending van artikel 3 van het IVRK, die elke grondslag mist, kennelijk ongegrond.

3.3.2.7. Waar verzoekster opwerpt dat geen rekening zou zijn gehouden met de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Aartselaar, merkt de Raad op dat zij niet aantoonde dat zij de stukken die betrekking hebben op haar procedure voor de Familierechtbank (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3) aan het oordeel van de gemachtigde van de minister had onderworpen. Tijdens haar gehoor op 1 april 2019 had verzoekster evenmin melding gemaakt van een hangende procedure die een terugkeer naar haar land van herkomst in de weg zou staan. Verzoekster stelde enkel dat het *“in België (...) mooier en beter (is) om te leven. België is correct”*. Verzoekster kan de gemachtigde van de minister, die geen partij is bij de procedure voor de Familierechtbank, niet verwijten dat met dit element geen rekening werd gehouden of dat hieromtrent niet werd gemotiveerd.

Bovendien ressorteren de vorderingen tegen een weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning voor de Familierechtbank verplicht is. Verzoekster kan zich in het kader van deze procedure wel degelijk laten vertegenwoordigen door haar raadvrouw. In het geval de procedure bij de Familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag worden voltrokken, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van het inreisverbod vragen en een visumaanvraag indienen op grond van de huwelijksaangifte waardoor aangevoerde nadeel niet moeilijk te herstellen is. De blote bewering van verzoekster dat haar slaagkansen drastisch zullen verminderen, betekent niet dat er automatisch sprake zou zijn van een schending van het recht op een eerlijk proces uit artikel 6 van het EVRM.

3.3.2.8. Ook waar verzoekster plots opwerpt dat zij niet zou kunnen terugkeren naar haar familie in Marokko omdat haar partner een Assyrische christen zou zijn, stelt de Raad vast dat dit gegeven thans voor het eerst opduikt, waardoor verzoekster de gemachtigde van de minister op dit punt geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek kan verwijten.

Waar verzoekster dit element aanhaalt in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat zij haar geloofsovertuiging niet staft en evenmin aantoonde dat haar familie afkerig zou staan tegen haar relatie met dhr. S. Diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het betoog van verzoekster over haar zwangerschap mist in elk geval feitelijke grondslag.

3.3.2.9. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM bestaat er slechts van een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige familieleden indien er, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Het loutere bestaan van normale emotionele en affectieve banden tussen familieleden maakt geen vorm van afhankelijkheid uit (cf. EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, *Javeed/Nederland*).

Verzoekster haalt haar relatie aan met Y. S. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een contra-indicatie inhoudt met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven. Het wordt echter niet betwist dat verzoekster en haar partner een relatie hebben en samenwonen, zoals zij staaft met een aantal stukken in bijlage (Verzoekschrift, stukken 5, 6 en 8). Het bestaan van een (precair) gezinsleven dient principieel te worden aanvaard.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen te controleren (EHRM 26 RvV X - Pagina 9 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van nietonderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Verzoekster heeft nooit op legale wijze in België verbleven. De bestreden beslissing houdt dus geen weigering in van een voortgezet verblijf. *In casu* betreft het een situatie eerste toelating waarbij het EHRM oordeelt dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van de criteria uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar waarbij eerder onderzocht dient te worden of er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit onderzoek geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke

omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, §68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Conform de hierboven aangehaalde “*fair balance*”-toets overweegt de gemachtigde van de minister in zijn beslissing het volgende:

“De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat de heer S.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als de heer S.(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het feit dat betrokkene zwanger is van de heer S.(...) geeft haar niet automatisch recht op verblijf.”

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er een positieve verplichting zou rusten op de Belgische staat om het in België ontstane precaire gezinsleven te vrijwaren. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.3.2.10. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoekster lijkt in het middel samen met artikel 13 EVRM een schending in te roepen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Gezien de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340)

3.3.2.11. Waar verzoekster in fine een schending aanvoert van het hoorrecht en artikel 41 van het Handvest, mist haar middel feitelijke grondslag aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld om haar standpunt uiteen te zetten. Uit het verslag van dit gehoor, dat in het administratief dossier werd opgenomen, blijkt niet dat verzoekster niet op deugdelijke wijze op de vragen kon antwoorden, zodat zij niet aantoonde dat haar belangen werden geschaad doordat bij dit gesprek geen tolk aanwezig was.

3.3.2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 6 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 3 van het IVRK. Verzoekster heeft geen schending aangetoond van de artikelen 74/13 of 74/14 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van het hoorrecht of van het beginsel van de ‘*fair balance*’.

Het aangevoerde enig middel is *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoekster zal vooreerst worden gescheiden van zijn partner met wie zij een duurzame relatie vormt. (artikel 8 EVRM)

Zij verwachten tevens een kind samen.

Een gedwongen terugkeer naar Marokko zal haar van haar partner scheiden. Zij heeft immers met hem een langdurige affectieve band opgebouwd. Haar partner is door de bestreden beslissing enorm aangedaan.

Daarnaast zal bij repatriëring verzoekster in Marokko verloren lopen nu zij vooreerst haar partner aan haar zijde nodig heeft, zeker nu zij een kind verwachten en gezien de familiale band van verzoekster in Marokko verslechterd is gezien zij met de heer S.(...) Y.(...) is getrouwd, een Christenlijke Assyriër. Haar familie heeft haar dan ook afgestoten nu zij heeft gekozen voor een leven met een niet moslim.

Het is allerminst een optie om samen naar Marokko te reizen daar al hun sociale belangen in België situeren. De partner van verzoekster heeft een vaste job bij Autoglas-Repair BVBA en baat in bijberoep een café uit. (stuk 4)

Verzoekster heeft een inreisverbod gekregen waardoor haar terugkeer zal bemoeilijkt worden, zij het onmogelijk.

Dat verzoekster een zeer moeilijke periode meemaakt.

In casu zal het nadeel voor verzoekster niet meer te herstellen zijn omdat verzoekster niet meer zal kunnen terugkeren naar België door het inreisverbod van 3 jaar.

Uit ervaring is gebleken dat het toch wel noodzakelijk is dat verzoekster in België aanwezig kan blijven met het oog op het voeren van de huidige procedure.

Daarnaast is er tevens de procedure voor de familierechtbank aangaande de weigering van de volrekking van het huwelijk. Er dient dan ook rekening gehouden te worden met artikel 6 EVRM.

Artikel 6 EVRM. Recht op een eerlijk proces

Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden, totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

a. onverwijd, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

b. te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

c. zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

d. de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

e. zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

De praktijk wijst uit dat gerepatrieerden of vreemdelingen die vrijwillig het Bevel opvolgen, om veelal financiële doch ook andere redenen, onvoldoende in contact kunnen blijven met hun raadsman, waardoor de procedure gevaar loopt en de effectieve toegang tot de rechterlijke macht fel bemoeilijkt wordt.

Bovendien bestaat het gevaar dat een vreemdeling die geen officiële of gekende woonst of verblijfplaats (meer) heeft, zich het belang ontzegd ziet om de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder te zetten.

Uit de bestreden beslissing blijkt tenslotte dat verzoekster naar Marokko zal gerepatrieerd worden, waaruit volgt dat het ernstig nadeel niet kan betwist worden.

De procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie jeugd-en familie komt hierdoor ook ernstig in het gedrang nu verzoekster ter zitting niet gehoord kan worden en dit toch wel essentieel kan zijn voor de beoordeling van de zaak.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is evident, d.w.z. dat geen redelijk mens het kan betwisten.

Verzoekster kan niet het op grond van artikel 13 EVRM vereiste passend herstel krijgen als de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze zou worden toegepast.

Om deze redenen vraagt de verzoekende partij de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring van de bestreden beslissing.”

3.4.2.2. Tenzij er sprake is van een ‘evident nadeel’, zoals hierboven omschreven, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster haar nadeel koppelt aan de aangevoerde schending van het recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoekster gewag maakt van een huwelijk en een zwangerschap, stelt de Raad vast dat die feitelijke gegevens niet met de realiteit overeenstemmen zodat het nadeel dat zij hieruit puurt onvoldoende bewezen dient te worden geacht.

De Raad stipt bovendien aan dat het gezinsleven integraal werd opgebouwd gedurende illegaal verblijf zodat verzoekster op de hoogte was van het uiterst precare karakter ervan. Bovendien werd bij de bespreking van het middel de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verworpen zodat dit niet als een 'evident' nadeel kan worden aanvaard.

3.4.2.4. Het nadeel dat verzoekster verbindt aan het teloorgaan van de belangen van haar partner, die de Belgische nationaliteit heeft en in België bepaalde professionele activiteiten ontplooit, is geen nadeel dat rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing aangezien aan de partner van verzoekster geen verplichting wordt opgelegd om het Belgische grondgebied te verlaten. Het nadeel dat erin bestaat dat de partners tijdelijk van elkaar worden gescheiden, kan niet als een ernstig nadeel worden beschouwd omdat verzoekster geacht kan worden via hedendaagse communicatiemiddelen in verbinding te blijven met haar partner in België.

3.4.2.5. Met betrekking tot de hangende procedure voor de Familierechtbank toont verzoekster niet aan dat haar aanwezigheid op het grondgebied vereist is, zodat haar recht op een eerlijk proces zou worden geschonden. Zij weerlegt evenmin dat zij, indien deze procedure ertoe zou leiden dat het huwelijk kan worden voltrokken, zij niet zou kunnen verzoeken om het inreisverbod in te trekken en een visum te vragen met het oog op huwelijk. Verzoekster toont dus niet aan dat het nadeel dat voortvloeit uit haar verwijdering van het grondgebied moeilijk te herstellen is.

3.4.2.6. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend negentien door:

Dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN